

HARLEQUIN®

Kingitused

EKSTRA

KELLY HUNTER

HÄDA MEHEGA
TRIIBULISES ÜLIKONNAS

Kelly Hunter
TROUBLE IN A PINSTRIPE SUIT
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Previously published in the U.K. as SLEEPING PARTNER

© 2007 by Kelly Hunter

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E10248212

ISBN 978-9949-25-288-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

1. peatükk

„PREILI FLETCHER?” küsis vanaldane kortsus uksehoidja, kellel oli seljas kahkjast tuunika ja peas turban.

Mia noogutas ja pööras pilgu üles, silmitsedes lagunenud hotelli enda ees. Majesteetlikud marmorsambad, pudenev kipskrohv. Suurejooneline marmortrepp oli aja jooksul treppi mööda käinud jalgade mõjul tuhniks muutunud.

Räsitud ja rohtu kasvanud aia segadik...

„Tere tulemast Oriendi Pärlisse – Penangi!” lausus mees suurejooneliselt. „Ja koloniaalse Georgetowni läiklevasse südamesse – hotelli Cornwallis.”

Hotell asus tõesti saare koloniaalosa südames, sel oli mingi mulluste aegade kulunud võlu, aga kas just *läiklev*...? Mia heitis uksehoidjale juhmi pilgu.

„Ma tean, mida te mõtlete,” sõnas mees. „Hotell on vana ja vajab kõvasti remonti. Aga kuuskümmend aastat tagasi, kui mina siin tööle hakkasin, oli hotell nii kuulus, et seda käidi kaugelt vaatamas.”

„Ma usun teid.”

Rajah' – nii võis lugeda diskreetselt nimesildilt – nägu lõi särama. „See aeg võib tagasi tulla,” ütles ta. „Armastus suudab kõike.”

Armastus ja hulk raha.

„Nüpea, kui needus on murtud.”

„Kas siin on mingi needus?”

„Muidugi. Kuidas muidu sai hotell nii ära laguneda?”

„Aastaid hooletusse jäetud?”

„Seda ka,” vastas mees. „Ma teatan härra Ethanile teie saabumisest. Ta on teid oodanud. Me kõik oleme.” Rajah lükkas ukse neiu ees lahti. „Palun, preili Fletcher.”

„Mia,” sõnas kõnetatu, imestades nüüd mõningase hilinemisega, kuidas mees teadis, kes ta on.

„Preili Mia,” sõnas mees vanade silmade särades. „Tere tulemast koju.”

2. peatükk

SEE polnud kodu.

See hotell polnud kunagi olnud Mia kodu, ükskõik millele uksehoidja poleks vihjanud. Ta oli üles kasvanud Sydneys ja seal ka koolis käinud. Ta elas seal... klantsitud eliitkorteris, kust avanes vaade Harbour Bridge'ile. Ta valis korteri suurejooneliste sadama-vaadete pärast, lisaks asus see kahe tänavavahe kaugusel Fletcheri korporatsiooni peakorterist, kus Mia veetis suurema osa ajast. *See* oli tema kodu. Mitte allakäinud koloniaalhotell linnas, mis asus poole maailma kaugusel tema kodust.

Kuigi selle oli talle äsja pärandanud ema, kellest ta midagi ei teadnud.

Vana uksehoidja ootas neiu sisenemist, silmad heahtlikud ja külalislahked. Kodu võis mitte, aga nüüd kuulus see koht Miale ja ta pidi oma kohust täitma.

Mia oli Richard Fletcheri tütar – tema ainus laps – ja märkimisväärse varanduse pärija. Ta teadis oma kohustusi.

Ta suudab seda teha. Suudab.

Kui raske on astuda ellu, millest ta midagi ei tea?

Raske.

Aga Mia oli ka sellega harjunud. Mia naeratas kiiresti Rajah'le, hingas sügavalt sisse, ajas selja sirgeks ja astus sisse.

* * *

Mia oli oma ema koopia. Samasugune peen kehaehitus ja painavalt võluv nägu nagu Lilyl.

Ethan Hamilton seisis laia trepi ülemisel mademel ja vaatas naist, kelle Rajah sisse juhatas. Ta oli rahul, et saab oma asukoha eelise ära kasutada ja teda ei nähta, ning jälgis, kuidas naine uudishimulikult fuajeed uuris, tõstis siis pilgu üles nagu kõik, kes süia majja sisenesid, ja silmitses laest alla rippuvat antiikset kandelaabrit. Selle kuus tuhat käsiti lihvitud kristallripatsit olid uhked, ehkki lühter polnud aastaid tuledes säranud. Naise huuled kaardusid, ta naeratus oli pigem imetleva lapse kui kalkuleeriva pärijanna oma ja Ethan tundis, kuidas ta süda hakkas värisema.

Ta vaatas, kuidas hotelli vanaldane administraator kiirustas Miat tervitama. Kui Lily tütar sirutas tervituseks käe, haaras Ayah sellest kinni ja surus käe oma kortsulise põse vastu. Seda polnud Mia oodanud ja see ei meeldinud talle, kuigi ta varjas oma ebamugavust üsna hästi. Ayah ütles midagi ja Mia raputas pead, näol veidi nukker ilme. Vastus oli ei, mida ka poleks küsitud. Naine tõmbas käe ära, lükkas õlgadeni ulatavate säravate tumedate juuste pahmaka kõrva taha ja vaatas uuesti ringi.

„Kas ta märkab, milline meistritöö on roosipuust välja lõigatud keeruka mustriga rinnatis, mis piirab laia paraadtreppe? Kas näeb kulunud Pärsia vaiba all vaimustavaid marmorastmeid? Kas mõistab selle hoone maagiat?“ mõtles mees. „Või tajub ainult väsimust ja allakäiku?“

Mia vaatas Ethanile otsa.

Pärast pikka pausi hakkas ta trepist üles tulema. Mees oleks pidanud tervituseks allapoole astuma ja käituma džentelmenina, mitte kujuna, aga naise üksainus pilk sundis kõik unustama. Kui Mia jõudis Ethani juurde, sirutas ta käe ette ja naeratas ettevaatlikult ning neutraalselt.

„Härra Hamilton,” ütles ta. „Mina olen Mia Fletcher.”

„Tean.” Mees võttis naise väikese sooja käe ja pingutas kõvasti, et tagasi suruda kirepalangut, mis läbis teda nagu noatera. Sellist asja oli ka varem juhtunud ja ta püüdis end kontrolli all hoida. Ta lasi naise käe järsult lahti – pörgusse viisakus –, aga mälestus puudutusest jäi püsima.

„Kust te teate, kes ma olen?” küsis naine. „Kust Rajah teab?”

„Te olete oma ema moodi.” Välja arvatud silmad. Lilyl olid suured soojad pruunid silmad. Tütrel aga hallid nagu talvine taevas. Jahedad ettevaatlikud silmad kaalusid ja hindasid meest hoolikalt, see oleks mehele meeldinud, kui silmad poleks just teda lahanud. Isa silmad, mõtles Ethan, meenutades ähmaselt ranget tumedajuukselist vesihallide silmadega meest. Sellepärast olidki Mia silmad nii tuttavad.

„Te pole näinud ühtegi pilti temast, eks ole?”

„Ei.” Painavalt hallid silmad muutusid tumedamaks. „Härra Hamilton, ma tean oma emast väga vähe. Kolm päeva tagasi, enne teie juriskonsultandi telefonikõnet, oleksin ma öelnud, et mu ema oli orb, kes abiellus isaga, sünnitas minu ja suri varsti pärast seda.”

„Te arvasite, et ta on surnud?” Ethan oli vapustatud.

„Nüüd räägib isa, et ema jättis meid pärast minu sünni maha. Ta oli armunud teisesse mehesse. See oli leskmees, kellel oli väike poeg.”

Ethan noogutas.

„See poeg olete teie, eks?”

„Jah.” Sellele polnud midagi lisada.

Mia tõmbas pea õlgade vahele, justkui püüdes lööki tõrjuda. „Ma olen mõelnud... kas ta jäi teie... ja teie isa juurde?”

„Jah,” vastas mees vaikselt, kujutledes mingil määral mõtteid, mis võisid naise peast läbi käia. „Ta suri mu isa käte vahel kuus päeva tagasi.”

Mia noogutas ja vaatas kõrvale, justkui oleks tal valus vestluskaaslasele silma vaadata. „Minu kaastunne kaotuse puhul.”

Ethani kaotuse. Mitte Mía oma. „See on kõik?”

Naine kergitas vaevumärgatavalt õlgu, väljendades sellega pigem segadust kui ükskõiksust. „Ma ei tunne teid. Ma pole kordagi kohtunud oma emaga. Ma ei tea, miks ta ei püüdnud minuga kordagi ühendust võtta, ma ei tea ka seda, miks ta jättis mulle selle hotelli.” Naine silmitses kandelaabrit. „Mul pole aimugi, mida sellega ette võtta.”

„See on täielikult teie otsustada,” sõnas Ethan, püüdes end mitte lasta naise ebakindlusest mõjutada. Kui Mia tahab hotelli restaureerida, siis ta aitab naist. Kui tahab selle maani maha põletada või lausa maha müüa, ka siis aitab Ethan teda. Ta oli seda Lilyle lubanud. „Ma

panin teie jaoks kokku hotelli viimase kolme aasta finantsaruanded.” Ta osutas tusedale mustale mapile, mis asus sealsamas laual. „Hotell on kahjumis, on alati olnud. Hotelli ja selle all oleva maa hinna leiate tagantpoolt.”

„Arvatavasti pole teil käepärast mingeid renoveerimiskalkulatsioone?” küsis Mia pärast väikest pausi.

„Kõik on olemas. Võib-olla soovite maha istuda, enne kui hakkate paberitega tegelema. Juua klaasi jäävett ja võtta lehvik.”

„Oh,” naeratas naine kuivalt. „Nii palju.”

„Te peate kõik kalkulatsioonid ja hinnad ise üle vaatama, aga üldiselt on need usaldusväärsed. Ma leppisin kokku, et kohtume juriskonsultiga homme keskpäeval ja loeme teie ema testamendi läbi. Mina olen testamendi täitja. Mingeid üllatusi pole oodata. Hotell kuulub teile ja sellel pole võlgasid. Testamendis on mõned väikesed rahalised annakud hotelli töötajatele. See on kõik.”

Mia hingas sügavalt sisse ja siis aeglaselt välja.

„Võib-olla soovite kohtumisaega muuta?”

„Ei,” vastas naine nõrgalt. „Keskpäev sobib hästi.”

Ethan noogutas. „Hotelli töötajad seadsid teie jaoks sviidi valmis. Ka ülemise korruse põhjatiib on olemas. Seda pole küll aastaid kasutatud, aga kui te jääte pikemaks, siis ehk tahate seal olla.” Mees ei teadnud, kuidas öelda vähegi viisakalt seda, mida ta nüüd öelda tahtis, ja otsustas mitte keerutada. „Teie vanemad elasid seal.”

„Sviit tundub mugav,” vastas Mia viisakalt. „Täna, et olete kõik ära korraldanud.”